

Informacinis terorizmas – pavojus Nr.1 (Antra dalis)

Maža žmonių grupė informacinio teroro pagalba laiko visą pasaulyje savo rankose. Kodėl? Todėl, kad žmogus tampa idealiu valdymo objektu, jeigu jo sąmonė panardinama į virtualų pasaulį, valdančiųjų sukurtą savo naudai. Virtualūs pasauliai – dirbtinės religijos, melagingos ideologijos, politinės doktrinos – įrankiai masių valdymui pavergiant jų protus – technologija sukuriant psichinius vergus.

2 dalis. Spąstai:

Dirbtinės religijos

Slaptas ir realus žmonių protų valdymas per amžių amžius lieka siauros žmonių grupės svajone, - grupės, suinteresuotos siekti sustiprinti savo asmeninę valdžią, ir pasinaudojant savo privilegijuota padėtimi visuomenėje iš to išgauti materialią naudą. Religija pats seniausias masių sąmonės poveikio būdas. Ji leidžia ribotam asmenų ratui (žyniams, vienuoliams, bažnyčios hierarchams) per dvasinę valdžią vykdyti faktišką pasaulietinį valdymą įtakojant savo pavaldinius.

Natūralūs pasaulėžiūros modeliai – vedų kultūra ir pagonybė – nėra religijos. (Yra trys reikšmingai skirtingi aiškinimai žodžiui „pagonybė“. Čia ir toliau autoriai naudojami pirmu iš jų: „liaudies tikėjimas“. - vert.past).

Jos (vedų kultūra ir pagonybė) apima darnią sistemą susidedančią iš praktinių žinių, supančių pasaulį, supančių žmogų, jo santykiai su Gamta, o taip pat tarpusavio santykiai tarp dvasinės ir fizinės gyvenimo esmės planetinės sandaros tvarinyje. Natūralūs pasaulinio sutvėrimo modeliai buvo kuriami, kad žmogus atrastų harmoniją sąveikoje su gamta ir kosmosu. Priešingai nei natūrali gamtinė pasaulėžiūra, bet kurios dirbtinės religijos užduotis – pašalinti sveiką gamtinę esmę, pakeičiant ją dogmų sistema arba postulatais, neva suformuluotų abstrakčios dievybės ar pranašo. Šias dogmas siūloma suvokti kaip kokius „dieviškus apreiškimus“, t. y. kažką tokio nepatikrinamo ir neginčijamo.

Tokios, taip vadinamos, abraomiškos, monoteistinės religijos – judaizmas, krikščionybė, islamas, kildinamos, iš taip vadinamo siono genčių patriarcho Abraomo, vienaip ar kitaip pripažįstančios Mesijo Penkiaknygę, Torą ir jų labiau išplėstinį aiškinimą – Senąjį Testamentą. Jų pagrindą sudaro sudėtingi išplėstiniai tekstai, kurių sudėtyje daugybė kruopščiai parinktų taisyklių, reguliuojančių mąstymo būdą ir elgesio normas. Didžiąja dalimi taisyklės nelogiškos ir prieštaringos, dauguma formuluočių luošina, laužo sveiką nuovoką, pavyzdžiui, „palaimintas dvasios ubagas“ arba „pamilk savo priešą“...

Normalaus, suprantamo kiekvienam žmogui natūralaus gamtinės pasaulėžiūros modelio pakeitimas į dirbtinių religijų sistemą, negalėjo visos žmonijos mastais vykti sklandžiai ir neskausmingai. Tam buvo panaudotos didžiulės, daugelio misionierių kartų, slaptų ordino bendrijų, didelio skaičiaus bažnyčios tarnautojų pastangos, padedant valdžią turintiems vienuoliams ir Vatikanui. Naujos religijos įtvirtinimui neretai buvo skelbiami kryžiaus žygiai, kurių tikslas buvo kitatikių ir kitaminčių represijos bei fizinis susidorojimas su jais.

Šiandieną mes suprantame, kokią siaubingą kainą „apšviesta“ Europa sumokėjo už masinį krikščionybės įvedimą, kiek kraujo ir žmonių gyvybių buvo paaukota ant naujos religijos altoriaus, religiniuose karuose, trukusiuose dešimtmečius tarp hugenotų ir tamplierių Prancūzijoje, tarp katalikų ir protestantų Anglijoje, ispaniškosios Inkvizicijos laikotarpiu. Karų ir religinių nesantaikų pasekoje žuvo milijonai žmonių, bet krikščioniškoji Bažnyčia nesustabdė jokios žmogiškos aukos, ji atkakliai ugnimi ir kalaviju primetinėjo savo ideologiją ir už Europos ribų.

Vardan vidutinio žmogaus protų pavergimo buvo vykdomos masinės bausmės, rafinuoti kankinimai, totalinis sekimas, raganų medžioklė, sudeginimai ant laužų, pilietinių teisių atėmimai ir turto konfiskavimas, ir visa tai buvo gudriai užmaskuota

dievobaimingų bažnyčios šventyklų fasadais, saldžiais rojus gyvenimo po mirties pasiūlymais ir nuodėmių atleidimais šiame pasaulyje.

Represijos prieš kitatikius Europoje tęsėsi kelis šimtmečius, ko pasekoje iki XVII amžiaus pradžios Europa, pagaliau, tapo naujojo Krikščioniško Tikėjimo forpostu.

Visiškai kitaip religinė situacija klostėsi Euro – Azijos kryptimi. Rusioje per amžius dominavo soliarinė vedų kultūra su jos tūkstantmetinėmis šaknimis ir tradicijomis. Bet kokios Vatikano pastangos išplėsti į Rytus neišvengiamai susidurdavo su gerai organizuotu „laukinių pagonių“ pasipriešinimu: skitais, gunais, drevlenais, kimeriečiais, poleščiuokais ir kitais „barbarais“, sudariusiais slavų imperijos pagrindą, ir tada krikščionių šventikai nusprendė panaudoti apgaulę.

Kad įdiegti į rusų sąmonę dirbtines religijas, jos buvo užslėptos po Rusioje tradiciniu – natūraliu gamtos pasaulėžiūros modeliu – sudievinant pačią Gamtą. Taip Rusioje buvo įvesta krikščionybė pravoslavijos pavidalu, pritaikant pagonybės tradicijas.

Pritaikymai ir panašumai dirbtinėms religijoms padėjo bažnytines apeigas suderinti su astronomiškai susietomis pagonių apeigomis: Kristaus gimimas beveik sutampa su žiemos lygiadieniu – Naujos Saulės gimimu, Velykos – Kristaus atgimimas – su Pavasariniu lygiadieniu – Gamtos atgimimu, Trejybė – su vidurvasariu, Kupala.

Jei dar tiksliau Kupalos šventė sutampa su Jono Krikštytojo gimimu. Ivano Kupalos pavadinimas tai slaviško Jono Krikštytojo slaviškasis variantas, „maudytojas“ (tiesioginis rusiško žodžio vertimas – vert.past.) Per Kupalą pagonių tradicijomis privalomas prausimasis, apsivalymas atviruose vandens telkiniuose. Per Kalėdas cerkvės puošiamos eglutėmis, o per Trejybę – berželiais, paverčiant jas miško šventyklomis. Cerkvė švenčia ir rudeninį lygiadienį – sena derliaus šventė paversta į „Obuolių šventę“ (яблочный Спас)

Bet po draugiška skraiste į žmonių sąmones buvo įsriegtos svetimos rusų žmogui „dievo vergo“ sąvokos. Už smurtinį svetimos religijos įvedimą Rusia sumokėjo baisią kainą.

Dirbtinės religijos paverčia „tikinčiuosius“ į patogius valdymo objektus – į dvasinius vergus, manipuluojamus psichologinio teroro metodu – baime prieš virtualų pragarą. Taip niveliuojami dirbtinio pragaro siaubai ir į pragarą paverstas pats realus gyvenimas Žemėje, valdomas eksploatatorių ir religijų konstruktorių. Technologijų veikimas stiprinimas ne tik botagu, bet ir raguoliu - „rojaus“ sąvoka.

Reikia pripažinti, kad visos „abraominės“ religijos, netgi pagal šiuolaikinius kriterijus – tai puikiai sukurtos valdymo technologijos masiniam sąmonės poveikiui, kas daro jas efektyviu valdančio elito įrankiu valdant visuomenes.

Dirbtinė informacinė matrica priešiška natūraliam vystymuisi, kuri akimirksniu pradeda ją griauti. Na ir žmonės, atidžiau įsižiūrėję laikui bėgant į dvasinius spąstus, pradeda suprasti, kad yra apgaudinėjami. Kažkuriuo metu matrica nusilps tiek, kad valdančiosios struktūros bus priverstos ją pakeisti nauja dirbtine matrica.

Melagingos politinės doktrinos

Krikščionybė su žiaurių represijų ir jos adaptacijos su pagonybe pagalba Rusioje egzistuoja tūkstantį metų. Vis tik XX amžiaus pradžioje jos įtaka žymiai susilpnėjo. XIX amžiuje tikinčiųjų neatliekančių šventų apeigų skaičius padidėjo nuo 10% iki 17,5%, pagal 1877 metų duomenis Penzos vyskupijoje jų cerkvėje nesilankė 42,3%, daugumoje jaunimas. Tarp 1867- 1899 metų norinčiųjų skaičius mokytis dvasinėse mokymo įstaigose sumažėjo nuo 53,5 tūkstančių iki 49,9 tūkstančių žmonių. Tyrinėtojai pastebi popų įtakos liaudyje sumažėjimą, negatyvų požiūrį į juos dėl neišprusimo, kyšininkavimo, amoralumo, pataikavimo valdžiai.

Kadangi iki 1917 metų religiniai spąstai susilpnėjo, žmonėms, pripratusiems tikėti, o ne galvoti, valdančiosios struktūros pakišo kitus spąstus – komunizmą – kažką tokio nematyto, kaip rojus, bet irgi siūlančio malonumus. Į šituos spąstus, kaip ir krikščionybėje, buvo varomi mirties baimės – represijos, kolūkiai, koncentracijos stovyklos naikino nenorinčius gyventi už spąstų ribų, galvoti savu protu.

1991 metais tarybiniais žmonėms pakeitė spąstus, pakeičiant taip ir neįvykusį komunizmo rojų į liberalizmo gausybę čia ir dabar, menama demokratija ir realiu viską leidimu. Žmonių sąmonė išdaryta marksizmo - leninizmo chimeros, pasirodė neapsaugota prieš informacinį agresorių, nepamatė mirtino kabliuko su gausių supermarketų jauku. Ir šiandienos dvasinio teroro aukos ieško paguodos vartojime, veržiasi į sočią Europą ir Ameriką, nesuprasdamos, kad šis sotumas pastatytas jų skurdumo dėka, ant milijonų jų tėvynainių kaulų, tapusių liberalios „perestroikos“ aukomis.

Daugeliui tai sukelia nesusipratimo bangą: krikštą ir iškrikštijimą, komunizmo įdiegimą ir jo nuvertimą vykdė vieno ir to patys elito palikuonys. Tie patys žmonės, kurių protėviai padėjo pamatus cerkvėms, 1917 metais jas ir griovė, konstruodami naujus dievus – Markšą ir Leniną. 1991 metais tiesioginiai tų pačių palikuonys, kurie patvirtino Leniną 1917 metais (Gaidaras, Pozneris, Svanidzė, Nikonovas-Molotovas...), pradėjo Leniną versti. Liberaliojo elito komunistinė praeitis smulkiai iširta veikale „Kovotojai prieš komunizmą“

Uždara spąstų sistema

Naudodamiesi žmonių neišmanymu ir vargais, parazituojanči valdininkija sugalvojo visą dvasinių spąstų sistemą. Lyg ir matomai prieštaringų ideologinių platformų skirtingi spąstai, jie tik sustiprina vidutinioko dvasinę degradaciją ir pasmerkia ją pastovioms ir bevaisėms šviesaus rytojaus modelio paieškoms.

Kartas nuo karto pakliūdamas į pasalūniškai išstatytus ideologinius ar religinius spąstus, išsunktas ir morališkai sugniuždytas žmogus pradeda traktuoti situaciją kaip beviltišką. Jis nustoja priešintis išoriniam spaudimui ir, galų gale, prieina prie iš anksto išprognuotos išvados: visos jo nelaimės ir

bėdos Dievo valioje arba veikiamos kažkokių antgamtinių jėgų, kur jis nieko absoliučiai pakeisti negali.

Morališkai ir psichologiškai prislėgtas vidutiniokas eina į bažnyčią, kur jam suduodamas galutinis ir pats jautriausias smūgis nepriklausomai asmenybės savimonei (pagal bažnytinę leksiką „puikybei“): jį klupdo ant kelių, verčia bučiuoti bažnyčios tarnų rankas, paskelbia jį netikusiu dievo vergu, kuris turi tapti paklusniu savo likimui ir pastoviai atgailauti už savo nuodėmes. Nuo šio momento visi sąmonės spąstai užsitrenkia, pavirsdami į vieną dominantę vidutinioko sąmonėje – visa valdžia nuo Dievo, teisingas krikščionis turi mylėti savo priešus ir turi su jais dalintis savo turtu (nusiimk paskutinius savo marškinius ir atiduok savo artimam), o pats jis, „dievo vergas“, privalo atsisakyti pasaulietiško džiaugsmo ir savo kūniškos esybės, kad paklusniai kentėtų visus išbandymus (davė per dešinę skruostą, atsuk kairį) ir gyvenimo netikėtumus (dievas kentėjo ir mums liepė) vardan kito, pomirtinio gyvenimo, mitiniuose rojaus soduose. Taip pasiekiamas norimas tikslas – eilinio vidutinioko sąmonės transformavimas valdančioms struktūroms reikiama linkme.

Valdančiajam elitui reikia tik vieno: kad informaciniame lauke nebūtų vietos norintiems būti laisvais. Nepatinka liberalai – eik pas komunistus ar konservatorius, nusivylei jais – žingsniuok į Bažnyčią. Ir žmonės klaidžioja iš vieno spąstų į kitus, kontroliuojami vienos ir tos pačios valdančiosios grupės. Suprasti, kad visi šie spąstai sukurti vieno ir to paties autoriaus, ne visiems pagal išgales. Ir nesuvokia masės panašių vardinių spąstų reikšmės – Abraomas ir Moišėjus krikščionims, Leiba Bronšteinas-Trockis – komunistams, Rotšildas ir Berezovskis – liberalams-vertelgoms.

Kodėl informaciniai spąstai tokie efektyvūs, taip lengvai užkabina žmones, taip standžiai laikosi? Todėl, kad jie nuramina šviesios perspektyvos iliuzija (rojus arba „Ši karta gyvens komunizme!“), prieinamo teisingumo iliuzija (Yra Dievo teismas, ištvirkavimo artimiesiems!“). Spąstai gyvenimą palengvina, išlaisvina nuo sunkaus darbo – nuo pareigos galvoti savu protu, pačiam priimti sprendimus, pačiam siekti tikslo nuosekliu darbu.

Prašyti, stovint ant kelių, arba balsuoti partiniuose susirinkimuose kur kas lengviau. Spąstai išlaisvina nuo asmeninės atsakomybės – tikintis į dievą ar į komunizmą eina vienoje rikiuotėje, jis išlaisvinamas nuo pastangų pačiam ieškoti teisingo kelio.

Pasekėjų gaudymui informaciniai spąstai aprūpinti galinga infrastruktūra – šventyklos, suvažiavimų rūmai, literatūra, muzika, paveikslai, ikonos... Visais laikais nebuvo parsidavusių ar tiesiog neišmintingų tarnų trūkumo, - tarnų, pasiruošusių tapyti paveikslus, kurti eiles, himnus tiems, kurie tuo metu turėjo galią.

Tiems, kas nerado sau paguodos politiniuose ar religiniuose spąstuose ir nesugebėjo savęs atrasti išdarytame realiame gyvenime, protų gaudytojai siūlo lygiagretų alkoholio, narkotikų ir tabako pasaulį. Pasaulis toks pat iliuzinis kaip ir religija, tarybiniais laikais teisingai vadinta „opiumu liaudžiai“.

Realybė tokia baisi, kad reikia pasitraukti į lygiagretų pasaulį, bando įteigti informacinis teroristas, užversdamas eterį smurtu, karais, mirtimis... Ir siūlo išėitį – ne, ne įvykių suvokimą ir kovą, o nugrimzdimą į lygiagretų „kaifo“ pasaulį – tabako, alkoholio, narkotikų... Iš išorės šie spąstai atrodo labai gundančiai: stikliukas su degtine – būtinas ir netgi pagrindinis bet kokių švenčių atributas. Graži cigaretė – tai glamūras. Narkotikai – neatskiriama puikių naktinių klubų ir elitinių

diskotekų dalis. Dozės pirkimas – būdas priklausyti madingam „elitui“.

Gyventojų skaičiaus mažinimas – pagrindinė šiandieninių valdymo struktūrų užduotis. O efektyviausia žudyti ir ekonomiškai pelningiau ne karais ir revoliucijomis, o stimuliuojant individualų susinaikinimą, kai auka pati susimoka už savęs pačios žudymą, savanoriškai pirkdama alkoholį, tabaką, narkotikus.

Bet ar yra pas juos ta „sava valia“? Tą „savąją valią“ formuoja visa armija informacinių teroristų. Alkoholio ir tabako propogandai dirba visa reklamuotojų armija, serialų kūrėjai, kur visi herojai – kaip teigiami, taip ir neigiami, pastoviai rūko ir geria bei vartoja narkotikus. Viso XX ir XXI amžiaus pradžios kino industrija – rūkymo ir išgertuvių propoganda. Dizaineriai kuria akiai patrauklias cigaretes, išskirtinius butelius svaigalams, trykštančias fantazija etiketes, gražių formų stikliukus. Vyno gamyba pateikiama kaip tūkstantmetinė kultūra, o ne kaip naikinimo ginklas. Parduotuvės parduvinėja egzotiškus kaljanus, atidarydamos vertelgoms kelių rūkomųjų mišinių verslui – taip vadinamiems spaisams – su nuodų priemaišomis. Kai sėdusieji „ant adatos“ nebeišgali, jiems siūlomi internetiniai puslapiai, aprašantys savižudybės būdus. Labiausiai efektyvu žudyti jaunos, kurie dar nepalikę palikuonių.

Pelėkautų sistema bejėgė prieš tuos, kurie galvoja savo galva. Jis sugeba suvokti valdančiojo užmojus ir ištrūkti iš šių spąstų. Tokius, įdiegiant naujus spąstus, tiesiog nužudo – prisiminkime krikščionybės įvedimo genocidą, bolševizaciją, liberalizaciją... Paskui naujos svetimkūnės matricos įvedimą visada seka genocidas.

Civilizacijos agonija. Antra dalis. Melo civilizacija

Žadėję komunizmą, kaip ir rojų, visiškai laisvi nuo atsakomybės neišpildžius pažadų – komunizmą atidėjo „šviesiai ateičiai“, o ar yra rojus – patikrinti neįmanoma. Dvasiniai spąstai nepavojingi konstruktoriams ir mirtinai pavojingi pakliuvusiems į voratinklį, užpildžiusį visą informacinę erdvę. Jų sąmonė uždaryta į nelaisvę, jie mato pasaulį per dirbtinės doktrinos grotas ir negali sukurti adekvataus realybei vaizdo. Savo gyvenimą praleidžia virtualiame pasaulyje, nesant galimybių patiems eiti į realius tikslus, realiais keliais. Jau nebegali skristi savais sparnais, kaip ta narvelio paukštė. Žmogus pakliuvęs į spąstus, nebekovos prieš jį įkalinusį, - jis savo įkalintojo tiesiog nemato. Įkalintas spąstuose pradeda veikti kenkdamas pats sau, savo spąstų konstruktorių naudai – jis parazitui saugus ir net naudingas.

Informaciniai fantomai – didvyriai, pranašai, vadai...

Fantomas (pranc. fantome – vaiduoklis). Kažkas neegzistuojančio, bet turinčio realaus laivo siluetą, kaip Skrajojantis Olandas arba šiltos žvakės, kaip pelkių ugnelės.

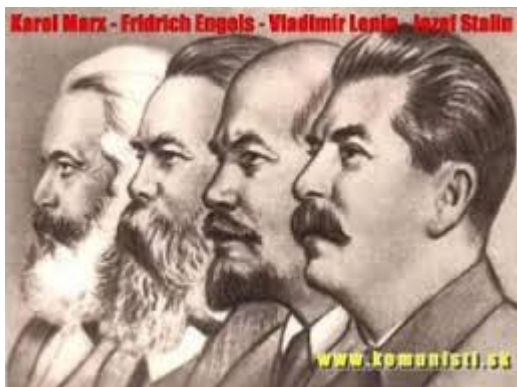
Spąstai geriau veikia, jeigu jie personifikuoti, t. y. paskirtas „didvyris“ - spąstų saugotojas. Atpratintas galvoti negali per gyvenimą eiti pats, jis ieško sau sektingų pavyzdžių – vadų, pranašų, didvyrių. Ir valdantysis elitas pakiša miniai didvyrį – gyvenimo orientyrą.

Taip orientyru masėms tampa informaciniai fantomai – pelkių ugnelės, vedančios į liūną.

Intelektualūs tarnai paslaugiai lipdo melagingą istoriją valdančiosios valdžios naudai, priderindami didvyrių panteoną (kopijavimo trafaretus) naujai dirbtinei matricai. Pavyzdžiui, atėjus liberalams į valdžią (Rusijoje) didžiausią paklausą įgavo caras Petras Pirmasis, kuris Rusiją paklojo po Vakarų

kojomis. Šiandieną jam statomi paminklai, jį vadina Didžiuoju, nors jis sumažino Rusijos gyventojų skaičių iki 40%.

O štai kunigaikštis Svetoslavas, kuris sutriuškino Chazarijos kaganatą (buvusi žydų valstybė Rusijos teritorijoje – vert.pastaba), visiškai neminimas oficialioje Rusijos istorijoje.

Tarybiniais laikais melagingą marksizmo-leninizmo ideologiją kalė į žmonių sąmonę ne tik masinėmis polit-informacinėmis atakomis, partiniais susirinkimais, MIP, bet ir tūkstančiais paminklų, gatvių, aikščių pavadinimais, šlovindami naują fantominį dievą – Lenina, - realybėje žmogų menką ir ydingą.

Kiek gatvių ir aikščių su Lenino vardu? Šalyje 1100 miestų, 152290 įvairių gyvenviečių ir kiekviename yra kažkas panašaus su Lenino vardu ar su juo susijusių darinių. Paminklų skaičius Leninui TSRS (1991 metų duomenys): RF – 7000, Ukrainoje – 5500, Baltarusijoje – 600, Kazachstane – 500. Šie balvonai, nieko bendra neturintys su menu, buvo pašaukti užgožti žmonių sąmonę.

Kruviną šio „didvyrio“ veiklos pėdsaką Rusija jaučia ir šiandien. Bet žmonės, su sužalota psichika, įnirtingai saugoja paminklus Leninui kaip „simbolį“. Simbolį ko? Geresnio gyvenimo TSRS, palyginus su „demokratinio“ košmaru?

Masinė sąmonė suvartyta į narvą nemato, kad leninizmas – tai ne antitezė liberalizmui, o eilinis etapas kelyje į jį, kad 1991 metų perversmas, savo esme, buvo tas pats Rusijos valstybingumo sugriovimas, kaip ir 1917 metais, suplanuotas ir įvykdytas tų pačių Vakarų jėgų, kaip ir, taip vadinama, Didžioji Spalio Socialistinė Revoliucija.

Kitas komunistinių spąstų didvyris – Stalinas – nevykęs seminaristas, pradėjęs savo „darbo veiklą“ kaip banditas, vienas iš masinio Rusijos apiplėšimo organizatorių ir rusų genocido pilietiniame kare pradininkų, kolektyvizavimo, išbuožinimo, masinių Gulago represijų „stogas“. Tačiau ir šiandieną daugelis Rusijos piliečių, sužalotų Stalino laikais, randa vingiuotus paaiškinimus-pateisinimus „tautų tėvui“. Ir netgi skamba šūkliai: „Rusijai reikalingas naujas Stalinas!“

Kas sieja šiuos personažus, vadinamus tūkstantmetinės Rusijos istorijos „didvyriais“ - Petra I, Lenina ir Stalina? Visi jie – savo tautos genocido organizatoriai, o gyventojų skaičiaus sumažinimas – svarbiausia valdančiųjų struktūrų užduotis.

Suprasdamas savo vartojimo doktrinos silpnumą, visiškai neturinčios dvasingumo dedamosios, liberalizmas reanimavo sovietmečiu beveik visiškai sunaikintus spąstus – religiją. Jai buvo paskirta tarnauti dvasingumo sinonimui. Valstybės sustiprintas bažnyčios finansinis ir administracinis palaikymas, kas liudija: „opiumas liaudžiai“ religijos pavidale reikalingas bet kokiai valdžiai – monarchinei, liberaliai...

Ir net Tarybinė valdžia naudojos šiais spąstais, ištraukdama ją iš užmaršties sunkiais karo metais, zombavimo sustiprinimui, verbuojant popus į KGB... Liberalieji politikai ištraukė bažnyčią į valstybinių interesų lauką, demonstratyviai išstovėdami mišias su žvakute rankose. Bažnyčia gavo galingą didžiųjų MIP tribūną, išnarindama piliečių smegenis...

Iki 1996 metų, parapijų skaičius, lyginant su 1988 metais padidėjo keturis kartus. Nuo 1985 iki 1994 metų vienuolynų skaičius išaugo nuo 8 iki 249. Socialinė apklausa parodė, jog, jeigu iki 1991 metų Dievu tikėjo 31% Rusijos gyventojų, tai 1996 metais – jau 49%, - 51% laikė save pravoslavais, o 61% manė, kad Rusijos Pravoslavų Cerkvė reikalinga Rusijai.

Palyginkime tai su narkomanų skaičiumi Rusijoje. „Perestroikos“ laikotarpiu, nuo 1980 iki 1990 metų narkomanų, užregistruotų TSRS Sveikatos ministerijos, skaičius, padidėjo nuo 35254 iki 67622 žmonių, 1999 metais jų buvo jau 330 tūkstančių, 2014 metais – 8 milijonai (oficialus skaičius), skaičius paskelbtas Federalinės narkotikų apyvartos kontrolės tarnybos direktoriaus.

Net tie, kurie pravoslavų tikėjimą laiko tautos „dvasine šerdimi“, negali nematyti, kad cerkvių ir vienuolynų skaičiaus didėjimas nekliudo, bent jau mažiausiai, narkomanų skaičiaus didėjimui. O, galbūt, jam ir padeda, išplaudami mąstymo gebėjimus žmoguje ir pakeisdami aklu tikėjimu, darydami iš jo galvojančią avi, reikalaujančiai piemens. Ir tokiais piemenimis tampa liberaliosios MIP, įkvepiančios paaugliams aistrą „kaifui“.

Bažnyčią ištempė netgi į opozicijos lauką, kadangi ji turi didelę patirtį imituojant realią veiklą. Vadovaujant bažnyčiai buvo sukurta muliažinė politinė platforma „Liaudies Soboras“ («Народный Собор») perėmusi kovą prieš juvenalinę justiciją. Tuo pačiu visiems buvo siūloma užmiršti žodžius iš Švento Rašto:

Nemanykite, jog aš atėjau nešti žemei ramybės. Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalaviją.
³⁵Atėjau sukiršinti sūnų prieš tėvą, dukterį prieš motiną ir marčią prieš anytą. ³⁶Žmogaus namiškiai taps jam priešais.
³⁷Kas myli tėvą ar motiną labiau negu mane, nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane, nevertas manęs. ³⁸Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, nevertas manęs. ³⁹Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs, atras ją.

(Evangelija pagal Matą Mt.10: 34—39).

Bet tai, iš esmės, „juvenalinės justicijos“ juridinis patvirtinimas ir tai realus patvirtinimas to, jog būtent krikščioniškose šalyse tas labiausiai siautėja.

Biblijoje galima rasti patvirtinimus apie palūkinkavimą:

.tu skolinsi daugeliui tautų, bet nesiskolinsi pats, tu valdysi daugelį tautų, bet jos tavęs nevaldys. (Senasis Testamentas, Pakartotų įstatymų knyga, 15 įstatymas “Šabo metai”).

Ten randame besipriešinančių tautų sunaikinimo pateisinimą:

„Jūs valdysite tautas, didesnes ir stipresnes už jūsų; kiekviena vieta kur žengs jūsų koja taps jūsų...Užmušk visus, nieko nepalik gyvo“ (Antras įstatymas, sk. 2:34, 3:3). Yra ir informacinio teroro pateisinimas: „Mes padarėme melą savo slėptuve (bastionu)“ (Isaijo, sk. 28:15)

Tūkstančiai, pagrindinai stalinizmo laikotarpio „domokratizacijos“ aukų – eina į mitingus su informacinio fantomo Stalino portretais. Ir kaunasi su liberalais, kurie imituoja kovą su jų pačių nulipdytu fantomu.

Valdančiosios struktūros siūlo visuomenei nanaicų berniukų kovą: bažnyčia ir sovietai, sovietai ir liberalai, nacionalistai ir internacionalistai, demokratai ir komunistai, monarchistai ir socialistai, Leninas ir Stalinas, Gorbačiovas ir Jelcinas...

Svarbu neišleisti liaudies iš spąstų, kurie grūdina dvasinius vergus, sistemas.

Spąstai turi ir kitą svarbią paskirtį – padalinti tautą į priešiškus stovyklas, supriešinti tarpusavyje skirtingas tautas. Informaciniai spąstai – technologijos įrankis „skaldyk ir valdyk!“. Ir nesvarbu, kad išskiriantis motyvas – paprasta informacinė chimera.

Informacinės chimeros, skaldančios tautas: realus virtualaus karo kraujas

Chimera – bjauri pabaisa graikų mitologijoje. Perkeltine prasme – nepagrįsta, neišpildoma idėja, doktrina.

Informacinė chimera neprivalo turėti kažkokią prasmę. Svarbi įdiegimo technika. Daugkartinis kokios nors nesąmonės kartojimas (pavyzdžiui, „kas nestriksi tas maskolius!“) perveda ją iš sąmonės į pasąmonę, ji pradeda vadovauti aukos elgesiui pasąmonės lygmenyje.

Kadangi karai reikalingi parazitiniam valdymo elito egzistavimui, visų svarbiausia informacinių chimerų paskirtis – sukurti dirbtinį priešišumą tarp skirtingų socialinių grupių – tarp skirtingų tautybių žmonių, skirtingų religijų, tarp stalinistų ir jėlcinistų – ir taip be galo...

Daiginti priešišumą, kad paversti jį pajamų šaltiniu – viena iš informacinio teroro rūšių. Jo tikslas – karas, pelną duodantis verslas.

I

Informacinis terorizmas pirminis ir jis visada sukelia antrinį realų terorizmą. Jis ne tik leidžia organizuoti revoliucijas ir karus, bet ir randa jiems oficialius pateisinimus.

Štai politiško priešiško chimera. 1917 metais ji padalino vieningą rusų tautą į raudonus ir baltus, dirbtinai įsuko broleždišką pilietinį karą, kainavusią Rusijai milijonus gyvybių. Šiandieną įvairių partijų nariai kaunasi rinkimuose, pratindami mases prie priešiško, kaip gyvenimo normos, draskydami tautą į monarchistus, komunistus, liberalus – vienos sistemos įvairių spąstų belaisvius. Taip silpninama valstybė, jau nebesugebanti atsispirti virtualiam, o po to ir realiam agresoriui.

Štai religinio priešiško chimera. Istorija žino begalinį religinių karų skaičių, naujausias pavyzdys, Jugoslavijos sunaikinimas kurstant religines nesantaikas tarp musulmonų Bosnijos, katalikiškos Kroatijos ir pravoslaviškos Serbijos. Dirbtinio priešiško sukūrimo technologijoms būtinos ne tik skirtingos konfesijos, iš esmės, vienos religijos viduje, bet ir skirtingos tėkmės krikščionybės viduje – katalikai, pravoslavai, protestantai... Šios dirbtinės „žymos“ yra tam skirto operatoriaus lengvai susprogdinamos reikalui esant, provokuojant užsakovui reikiamą rezultatą.

Šiandien stropiai mezga pumpurus „islamiško terorizmo“ chimera, sukurta JAV spec. tarnybų ir jų satelitų. ISIL – Irako ir Levanto islamo respublika įtartina panaši į Al-Qaeda – CŽV augintinį. Ši chimera jau įgauna užmojų, reikalingą įsiūbuoti pasaulinio masto karo konfliktą.

Į konfliktą jau įtraukiama Europa, tyčia prisotinta migrantais iš musulmoniškų šalių, kuriuos sąmoningai globoja valdžios, provokuodamos vietinių gyventojų nepasitenkinimo sprogimą... Ir jau paruošti sproгимui gyventojai, tyčia slopinami „tolerancijos“ chimera.

Štai tolerancijos chimera – lyg ir humaniška taikaus tautų sugyvenimo tarpusavyje doktrina. O faktiškai – didžiosios tautos naikavimo įrankis įvedant į ją mažas, jai priešiškas tautų grupes, tuo pat metu slopinant naikinamos tautos natūralią apsaugos reakciją, jos savisaugos jausmą.

Štai fašizmo chimera – skirtingų tautų priešiškas, padaręs didžiulę žalą Rusijos ir Vokietijos tautoms Antrame Pasauliniame Kare, pavertęs Vokietiją JAV kolonija. Šiandieną ta pati informacinė chimera įsukama Ukrainoje.

Informacinio teroro pasekmė – milijonai sužalotų ukrainietišku protu, netgi vaikų, skanduojančių „Kas nestriksi tas maskolius!“. Materiali išnarintų smegenų pasekmė – subombarduotas Dombasas, dešimtys tūkstančių žuvusių rusų – kovotojų, Novorosijos gyventojų ir Kijevo karių, be to, apkvailintų kijeviečių nuostoliai didesni, nei tų, kuriuos jie atėjo žudyti.

Dar vienas informacinio teroro rezultatas – žinomo amerikiečių ekonominio žudiko D. Soroso, linkusio supirkti nukainuotus po „revoliucijos“ ukrainietiškus aktyvus vizitas Kijeve. Ir tai – tik preliminarus rezultatas. Toliau seks Ukrainos išnykimas iš pasaulinio žemėlapis ir masinis genocidas.

„Radikalus nacionalizmas ir globalizmas prieš tautinę valstybę“

Valdantysis elitas supranta – priešiško suskaldyta tauta nesugebės išsaugoti savo šalies. Pastoviai tarpusavyje kariaujančios valstybės nesugebės ne tik garantuoti civilizacijos vystymosi, bet ir jos išlikimo. Ko gi siekia valdančiosios struktūros? Visos žmonijos žūtis?

Medžiagą pagal: www.kramola.info

parengė: **Remigijus Sinkevičius**

Sarmatai